

متن پرسش

سلام علیکم استاد عزیز روایتی وجود دارد که علی الظاهر حکم به حرمت مطلق موسیقی میدهد؟ آیا راهی برای تأویل این روایت وجود دارد که از آن اطلاق حرمت موسیقی استفاده نشود؟ مثلاً علت این حکم را منحصر بودن کاربرد موسیقی در آن زمان به مجالس ملازم با گناه و لهو در نظر بگیریم و حالا که موسیقی کاربردهای مفید هم پیدا کرده از شمول این حکم خارج شده است؟ امام صادق (ع) فرمودند: جز این نیست که خداوند صنایعی را که از آن فساد محض ایجاد می‌شود حرام کرده است، مثل سازها و نی‌ها و همه آلات موسیقی و لهو و هرچه که شبیه به آن است، و باید از آن دوری کرد و در این وسایل و آلات و هر آنچه از آنها ایجاد می‌شود هیچ صورتی از صلاح و درستی نیست و لذا آموختن آن و آموزش آن و استفاده از آن و اجرت گرفتن برای آن و تمامی صورت‌های آن حرام است... (وسائل الشیعه، ج ۱۲، ص ۵۷، به نقل از تحف العقول).

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: آنچه فقهای گرامی در مجموع نسبت به روایات حرمت موسیقی استنباط کرده‌اند آن است که حرمت موسیقی به محتوای آن مربوط است و بیشتر این نوع روایات را مربوط به زمانی می‌دانند که موسیقی عین لهو و لعب و فتنه و فحشاء بوده است. موفق باشید